

Per svarede, som sandt var, at han meget gerne engang vilde høre Pastor Blomberg tale. At ogsaa Udsigten til at komme sammen med de unge Piger havde nogen Tilløkkelse for ham, snakkede han derimod ikke om, og det var da endelig ogsaa noget, der først gik op for ham i det samme Øjeblik. Han havde ikke haft dem i sine Tanker siden den foregaaende Aften, og selv ved den Lejlighed havde de, ham bevidst, slet ikke beskæftiget ham. Og dog havde de uafsladelig gjort det. Ligesom hans Øjne hele Tiden, uden at han tænkte derpaa, havde fulgt de tre lysklædte Kvindeskikkelser, da de efter Aftensbordet Arm i Arm gik rundt om Græsplænen, saadan havde han trods sin Selvoptagethed i en skjult Krog af Sjælen stadig været modtagelig for Indtryk af dem og havde ogsaa her bevaret et meget levende Billede af dem alle tre.

Ved Firetiden holdt Landaueren for Døren, og efter nogen Venten — Baronessen kunde som sædvanlig ikke blive færdig — kørte de afsted. Hofjægermesteren havde i sidste Øjeblik bestemt sig til at tage med, og han gjorde sig under Kørslen hæderlig Umage for at bringe de foregaaende Dages selskabelige Overtrædelser i Forglemmelse.

Efter en Times Kørsel naaede de Festpladsen: en Grønning i Bunden af en dyb Skovkedel, hvor der var Læ for Blæsten. Et Par Hundrede Landboere — Mænd og Kvinder — stod opstillet foran en flagsmykket Talerstol, og man var allerede begyndt at synge. Det fornemme Herskabs Ankomst vakte nok en vis Opsigt i Forsamlingen, men nogen Ærefrygt var der ikke at spore, — ja Hofjægermesterens langbenede Skikkelse i den junkerlige Spændejakke og med Urhanelysten i Hatten syntes endda at vække nogen Munterhed hist og her, da